

Láttam az Andromeda-ködöt!

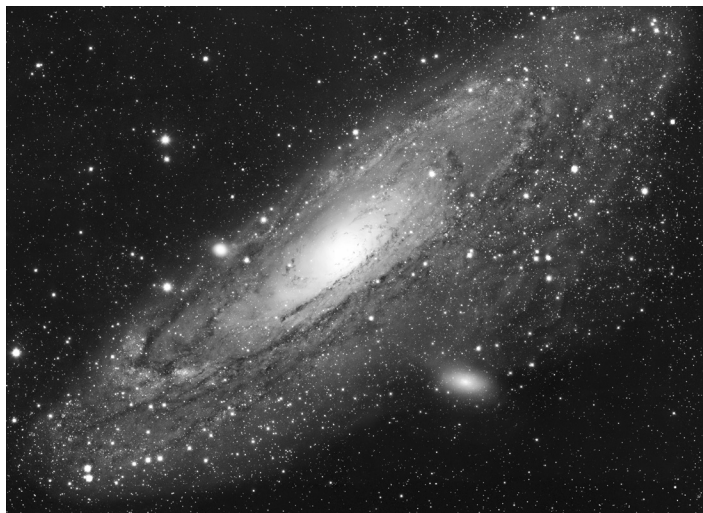
„Milliom csillag sugára csendes éjben letekint”

Pár percig egy izgalmas, fantasztikus történet megírásán gondolkodtam, miként pattan fel a vérfarkasok elől menekülő lány Pegazus hátára, és repül el az Androméda-köd messzi, hívogató ismeretlenségébe. De mégsem. Ez az élmény valóban annyira szép volt, hogy csodát alkothatunk belőle kitaláció és illúzió nélkül is.

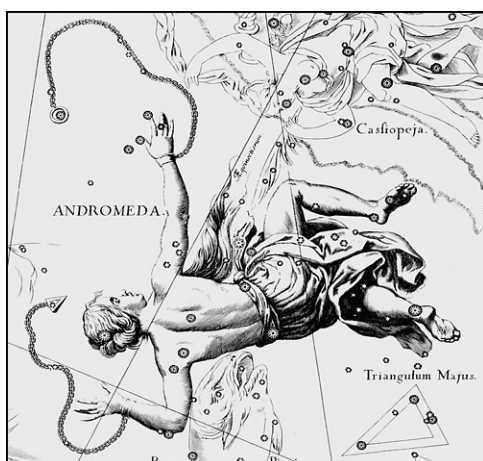
Mivel az utcánk gyerekei között folyó szokásos esti beszélgetés túlságosan átcsapott a számomra unalmas pletykázkodásba, szemeim az égboltra függesztve csendes merengésbe merültem. Ebben a mélyen gondolkodó mivoltomban ütötte fel fejét a gondolat, miért ne tartsak kiselőadást amúgy is kötelező fizika házi feladatokról ennek a filiszteri gondolatok között őrlődő, szármalmas gyerekseregnek. Hogy minél tökéletesebb hatást érjek el, befutottam az égboltot ábrázoló papírért, kicsit felkészültem földtörténetből, és kerestem egy elemlámpát.

Nem messze tőlünk, a városi halastavak közelében áll egy romos ház, gyermekkorom hősi kalandjainak bunkere, távol minden mesterséges fénytől, emberi zajtól. Ennek a tetejére másztunk fel, s az én legnagyobb meglepetésemre a kezdetben csupán jó hangulatú együttlétnek induló kirándulásnak bámulatosan mélyreható, bölcs, néma töprengést megindító hatása lett. A hangomban lett volna valami különös érdekesség, vagy szavaim távlata, netán a néma pillanatok muzsikája tette ezt? Nem tudom. De tényleg muzsikát hallottunk. Zene volt a csend. Csak a zene tud ennyi érzést megindítani. Mindenesetre a ránk boruló, tükörtisztán csillogó égbolt bűvölete is nyomatékossította ezt a hangulatot. A szomszéd kislány azt mondta, a víztükörre nézve úgy érzi, tündérek szemei lesnek ránk az égből. Az ő ragyogásuk tükröződik vissza.

Először elmeséltem nekik a mitológiát, elmondtam, mi az a galaxis, a Tejútrendszer, a csillagváros. Szép lassan, együtt kerestük meg a helyes irányt, a csillagképeket, és értünk el ahhoz a bizonyos csodához, ami többé nem engedte másfelé fordulni a tekintetet. Apró, alig észrevehető pöttyöcske volt, de szinte láttam, mint nő egyre nagyobbra a szemünkben, és árasztja el a lelkünket. Éreztem, hogy küzdenek gondolataink az ott bujkáló csillagmilliárdok tudatával. A világegyetem hatalmassága

Az Andromeda-köd nagy távcsöves felvétele

**Az Andromeda csillagkép
Hevelius 1690-es csillagatlazában**

és kicsi lényünk találkozott egymással azon az éjszakán.

Végigmeséltem, mit látott a fény. Nehéz volt égre tapasztott arcoknak beszélni a történelem nagy dolgairól, de tudtam, hogy hallják és gondolják velem együtt. Érdekes, mi mindent tudtak felébreszteni bennünk a csillagok. Kik vagyunk, honnan jöttünk, hová tartunk? Milyen apró lény az ember. Milyen apró, és milyen csodás testének, lelkének, énjének volta. Megelevenedtek a dédpapák és ükmamák, a vérünkben lüktető ősök csillagokra emelt tekintetei. Szép, csendes pillanatokot éltünk át. Ránk borult az égbolt, mint egy óriási búra, vette körül a testünket. Tücsökgzene, sóhajtozó csend és csillagok. Ezek voltunk mi. És a sóhajaink-

ban benne kavargtak az álmaink, a vágyaink, az életünk.

A végtelen zabolázatlan paripája, Pegazus valóban szárnyra kelt. A hátán bejártunk minden galaxist, minden időt és kort, vagyis egész bensőnket. Ez a magunkban tett utazás volt eddig a leghosszabb valamennyi közül. Ha a Nap süt, a szárnyalás okozta örömünk talán Ikarosz sorsára juttat minket. Olyan csoda volt, amit bárki átélhet, és ebben rejlik az értéke, a varázsa. Soha nem éltem még ennyire benn az életemben úgy, hogy kívülről szemlélttem volna azt. Mikor kezdett hideg lenni, utószóként elmondtam nekik egyik legkedvesebb versemet. Gyönyörű, de kicsit fájdalmas befejezés:

„Billió mérföldekről jött e fény,
Jött a jeges, fekete és kopár
terek sötétjén lankadatlanul.
S ki tudja mennyi ezredéve már.

Egy égi üzenet, mely végre most
Hozzám talált, s szememben célhoz ért,
S boldogan hal meg, amíg rácsukom
Fáradt pillám koporsófüdelét.

...
Magamba zárom, véremmé iszom”

Tóth Árpád: Lélektől lélekig

**Kertész Dalma
12. b)**